

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 884/2015
03.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиље М.М. из В., чији је пуномоћник Ј.К.Ј., адвокат у В., против туженог Д. Т. а.д. из В., чији је пуномоћник Ж.Ђ., адвокат у В., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 5796/13 од 14.11.2014. године, у седници одржаној 03.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 5796/13 од 14.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву број П1 118/11 од 16.07.2013. године је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд поништи као незаконито решење туженог број 1701 од 16.11.2010. године, којим је тужили отказан уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности број 1852 од 05.09.2009. године услед технолошких, економских и организационих промена, те да се тужени обавезе да тужиљу врати на рад, на радно место портира на коме се налазила до доношења наведеног решења и да тужили исплати на име накнаде штете у виду изгубљене зараде износе ближе означене у изреци пресуде. Обавезана је тужила да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 57.880,00 динара, у року од осам дана.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж1 5796/13 од 14.11.2014. године, преиначио назначену пресуду Основног суда у Ваљеву, тако што је усвојио тужбени захтев тужиље М.М. и поништио као незаконито решење туженог број 1701 од 16.11.2010. године којим је тужили отказан уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности број 1852 од 01.09.2009. године услед технолошких, економских и организационих промена и обавезао туженог да тужиљу врати на радно место портира. Другим ставом изреке је укинуо пресуду Основног суда у Ваљеву у преосталом делу става један, као и у ставу два изреке и у том делу је предмет упутио Основном суду у Ваљеву на поновно суђење.

Против пресуде Апелационог суда у Београду тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 и 55/2014), који се примењује на основу члана 506. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09), јер је ранија првостепена пресуда била укинута 15.11.2012. године, па је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде поступка из члана 374. став 1. ЗПП, у вези члана 394. став 1. тачка 4. ЗПП на коју ревизија указује, наведено учињена пред другостепеним судом јер је тај суд на основу правилно утврђеног чињеничног стања од стране првостепеног суда применио ЗПП и преиначио првостепену пресуду.

Према утврђеним чињеницама тужени је решењем број 1701 од 16.11.2010. године отказао тужилу уговор о међусобним правима, обавезама и одговорностима број 1852 од 01.09.2009. године по ком уговору је тужила обављала послове на радном месту продавца. Решење је донето услед технолошких, економских и организационих промена због којих је престала потреба за обављањем послова на којима је тужила радила, а не може јој се обезбедити обављање других послова или оспособљавање за рад на другим пословима. Тужилу је исплаћена отпремнина, а решење о отказу јој је достављено 19.11.2010. године. У образложењу овог решења је наведено да је тужила претходно била упућена на рад код другог послодавца у СЗР М. из В. почев од 01.03.2010. године. Тужени није обављао послове малопродаје неколико година уназад и зато је раднике упућивао на рад код другог послодавца углавном код купаца пословних простора у власништву туженог, а по истеку периода на који су радници упућивани на рад код другог послодавца, радници су враћени на рад код туженог само привремено. Тужила је решењем број 1495 од 28.09.2010. године враћена код туженог почев од 01.09.2010. године. Истога дана јој је понуђено закључење анекса уговора о раду, који је тужила прихватила и закључен је анекс уговора број 1859 од 01.09.2009. године којим је тужила распоређена на радно место портира почев од 01.09.2010. године. Правилником о систематизацији туженог од 01.04.2010. године за радно место портира је било предвиђено три извршиоца. Почев од 01.11.2010. године поред тужиле враћене су још две раднице и распоређене на радном месту портира тако да је пре доношења решења о отказу уговора о раду на том радном месту радило пет извршилаца. Тужила је 16.11.2010. године, проглашена за технолошки вишак, при чему нису примењивани критеријуми из Општег колективног уговора који се примењују на извршиоце истог посла. Тужила након враћања на рад код туженог није обављала послове портира, долазила је на посао, али није радила.

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је закључио да тужени није повредио одредбу члана 182. Закона о раду доносећи оспорено решење о отказу уговора о раду. Оценио је да тужени није могао да примени критеријуме предвиђене Општим колективним уговором који се примењују на извршиоце истог посла, јер у конкретном случају тужила није ни обављала послове портира, односно тужила је долазила на посао, била је распоређена на пословима портира, али фактички те послове није обављала.

Другостепени суд је оценио да првостепени суд није имао у виду да је тужилци отказан уговор о раду закључен под бројем 1852 од 01.09.2009. године којим је тужилка била распоређена на послове продавца, а да је при томе код туженог радила на основу анекса уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности закљученим 01.09.2009. године и којим је била распоређена на радно место порттира и да јој стога није могао престати радни однос на радном месту продавца, јер на том радном месту она није ни радила нити била распоређена, већ је била распоређена према анексу уговора о раду на радном месту порттира.

Врховни касациони суд је оценио да је другостепени суд правилно применио материјално право када је оценио да је тужени повредио процедуру приликом доношења решења о отказу уговора о раду услед технолошких организационих и економских промена. Из утврђеног чињеничног стања произилази да тужени није имао потребе за пословима продавца знатно раније у односу на доношење решења о отказу уговора о раду, због чега је тужилку и упутио код другог послодавца на привремени рад. Тужени је тужилку вратио на рад само привремено да би убрзо донео решење о отказу уговора о раду, анексом уговора о раду ју је распоредио на послове порттира, мада за њеним радом није имао потребе ни на дан закључења анекса уговора о раду. Правилно је закључио апелациони суд да тужени није могао тужилци да откаже уговор о раду којим је била распоређена на послове продавца, с обзиром на чињеницу да је анексом уговора о раду била распоређена на послове порттира. На тим пословима било је више извршилаца него што је општим актом туженог било предвиђено. Тужени је морао да примени критеријуме који су предвиђени чланом 38. – 42. Општег колективног уговора. Изостанак примене критеријума, решење о отказу уговора о раду чини незаконитим.

Правилно је другостепени суд вратио тужилку на рад код туженог јер је последица незаконитог отказа реинтеграција запосленог у смислу члана 192. Закона о раду. Из Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог од 1.4.2010. године је утврђено да код туженог постоје само радна места директора, пословног секретара, правника, референта закупа (по један извршилац) и радно место порттира (три извршиоца).

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**